

Arrest

nr. 109 933 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 maart 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 april 2013. Beide beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2011 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties.

Op 29 november 2011 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS) aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekenden verzoekers beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 74 348 van 31 januari 2012 weigerde de Raad aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 februari 2012 werd aan verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 24 februari 2012 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 31 mei 2012 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest nr. 88 864 van 3 oktober 2012 stelde de Raad de afstand van het geding vast.

Op 4 juli 2012 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 juli 2012 werd de onontvankelijkheidsbeslissing van 31 mei 2012 ingetrokken.

Op 18 juli 2012 werd deze aanvraag van 4 juli 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers tevens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 26 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing aangaande de aanvraag van 24 februari 2012. Verzoekers dienden een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing.

In de arresten nrs. 93 931 en 93 932 van 19 december 2012 vernietigde de Raad de onontvankelijkheidsbeslissingen van 4 juli 2012 en van 26 juli 2012.

Op 27 maart 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers' aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 februari 2012 opnieuw onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel Ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008,

N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Saikic e.a. t Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terug keer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 27 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“En exécution de la décision de In uitvoering van de beslissing van P. F. délégué de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au nommé: gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

[...]

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que te territoire des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovaquie, Sloveenie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé : l'intéressé n'est pas reconnu comme réfugié.

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : betrokkene werd niet als vluchteling erkend.”

2. Over de ontvankelijkheid

Aangaande de tweede bestreden beslissing voeren verzoekers enkel het volgende aan:

“Het bevel om het grondgebied dd. 3 april 2013 te verlaten stelt: ... in uitvoering van de beslissing van F. P., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde .... het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na kennisgeving...

De bestreden beslissing zijnde de onontvankelijkheidsverklaring is gemaakt door F. P. Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst derhalve naar de onontvankelijkheidsbeslissing.

Derhalve is het bevel om het grondgebied te verlaten dd 3 april 2013 beteken[t]d op 9 april 2013 een bijzaak van de hoofdzaak zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing dd 27 maart 2013.

Volgens het algemeen juridisch principe volgt de bijzaak de hoofdzaak. Nu uit punt A tot uiting komt dat de onontvankelijkheidsbeslissing dient vernietigd worden, dient natuurlijk het gevolg, zijnde het bevel mee vernietigd te worden.

Dus wegens het feit dat de onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad zal worden vernietigd heeft de bijzaak zijnde het bevel geen reden van bestaan meer en dient dit gevolg eveneens mee vernietigd te worden.”

De Raad herinnert eraan dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Met betrekking tot deze tweede bestreden beslissing voeren verzoekers geen geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel aan, noch zetten zij uiteen op welke wijze deze zouden geschonden zijn door het bestreden bevel. Het feit dat het bevel wordt genomen door verweerder in uitvoering van de eerste bestreden beslissing doet hieraan geen afbreuk. Wensen verzoekers ook het bevel te bestrijden dan moeten zij daartegen een afzonderlijk middel ontwikkelen. Bij gebreke hiervan stelt de Raad vast dat er geen ontvankelijk middel tegen het bevel is aangevoerd.

Bijgevolg wordt het verzoekschrift verder enkel besproken ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren ten aanzien van de eerste bestreden beslissing in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het arrest N. vs UK dd 27 mei 2008 EHRM *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Verwerende partij kan te dezen niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Niettegenstaande het gegeven dat het ERHM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N vs UK bepaalt de grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM kunnen ressorteren: the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost. Het hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoening een schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van zeer uitzonderlijk gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten

tegen de uitwijzing dwingend zijn. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot schending van artikel 3 EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM. In haar beoordeling van artikel 3 EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdelingen zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar ene mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek onmogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die en aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van de vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelf als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de ambtenaar-geneesheer, die geen steun vindt in artikel 9 ter par. 1 eerste lid Vw. Er werd in strijd met artikel 9 ter par. 1 eerste lid Vw niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling door dat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9 ter par. 1, eerste lid Vw.

Verzoekers wensen bijkomend op te merken dat de dienst vreemdelingenzaken nu net motiveert in het licht van de arresten N en K en dit terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu heeft beslist in zijn arrest dd. 19 december 2012 verwerende partij daar niet dienstig naar kan verwijzen. De motivering op pagina 2 van de beslissing is een theoretische uiteenzetting over de interpretatie van de rechtspraak van het Hof van Straatsburg met betrekking tot artikel 3 in verband met zieke personen. Op geen enkele wijze wordt deze theorie toegepast op het specifieke geval van de ernstige aandoening waaraan M. aan lijdt. Het weze duidelijk dat de motivatie pertinent en draagkrachtig dient te zijn op te voldoen aan artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Een theoretische uiteenzetting die geen enkele verwijzing inhoudt naar de concrete toestand van M. van de toets van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet doorstaan.

Derhalve is de beslissing aangetast door een substantiële vormvereiste die de nietigheid verantwoord van de bestreden beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De toepasselijke wetsbepaling is artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° Indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° [...];

§4 [...]

§5 [...]

§6 [...]

§7 [...]”

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 maart 2013 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: “Uit het voorgelegd medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 22 maart 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de ziekte van het kind van verzoekers. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.02.2012.

Uit het Standaard Medisch Getuigschrift (SMG) d.d. 09/02/2012 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, blijkt dat de 9 jarige betrokkene lijdt aan autisme wat in Albanië werd vastgesteld. Betrokkene praat niet, is motorisch onrustig en heeft ontwikkelingsachterstand. Er is geen contact mogelijk. Aangepast onderwijs is nodig. Betrokkene heeft begeleiding nodig via bijzonder onderwijs. De behandeling is veeleer pedagogisch dan wel medisch. De aandoening houdt op dit moment geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Verzoekers kunnen dus wel in hun betoog gevolgd worden, waar zij stellen dat artikel 9, § 1, eerste lid ook betrekking heeft op de aandoeningen die een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Echter, waar verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer enkel heeft onderzocht of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte kan de Raad niet volgen. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers een genuanceerd oordeel over de aandoening van het kind, waarin de ambtenaar-geneesheer verder kijkt dat het louter acuut levensbedreigend karakter van de aandoening en wijst op de ernst van het autisme, het feit dat het kind niet praat, motorisch onrustig is en ontwikkelingsachterstand heeft en dat er geen contact met het kind nodig is. De arts wijst er herhaaldelijk op dat het kind aangepast onderwijs nodig heeft maar komt tot de conclusie dat de behandeling veeleer pedagogisch is dan medisch. De arts stelt hierbij ook letterlijk dat er geen risico is op een mensonwaardige en vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland. Bij deze heeft de arts wel degelijk geantwoord op de vraag naar het reëel karakter van het risico op een mensonwaardige behandeling bij gebrek aan medische behandeling. Het is duidelijk dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het de noodzaak aan medische behandeling is, die moet beoordeeld worden en dat aandoeningen die enkel een pedagogische behandeling vereisen niet binnen het toepassingsgebied vallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers bijkomend opmerken dat de theoretische uiteenzetting over de interpretatie van de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot artikel 3 van het EVRM in verband met zieke personen, die terug te vinden is in de motivering van de bestreden beslissing op pagina 2, niet correct is en niet dienstig kan worden aangevoerd, kan de Raad dit standpunt bijtreden. Evenwel blijkt dit eerder een overtollig motief nu de bestreden beslissing, zoals hiervoor werd besproken wel degelijk nagaat of er een gevaar is voor een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan medische behandeling.

Aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer aan de bestreden beslissing werd gevoegd en mede ter kennis is gebracht aan verzoekers, maakt dit integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing, gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer, afdoende gemotiveerd is.

Een schending van artikel 3 van de bovengenoemde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is aangetoond.

Verzoekers voeren ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan, maar geven in het geheel niet aan op welke wijze de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* het arrest N vs. UK van 27 mei 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar een “schending” van een arrest van het EHRM. Een middel houdt immers zoals *supra* gesteld het aanvoeren van een geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel in. Verzoekers voeren deze schending aan in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

In het theoretische betoog van verzoekers aangaande de schending van artikel 3 van het EVRM stellen zij voorop dat uit de rechtspraak van het EHRM inzake verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van zeer uitzonderlijk gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdelingen zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar ene mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek onmogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die en aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van de vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelf als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

De Raad kan zich hier in theorie bij aansluiten maar opnieuw kan de Raad *in casu* niet volgen waar verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer enkel heeft onderzocht of de aandoeningen levensbedreigend zijn. De arts heeft wel degelijk geëvalueerd wat de noodzakelijke behandeling is, maar is tot de conclusie gekomen dat deze veeleer pedagogisch is dan medisch en dat er geen reëel risico is op een menonwaardige of vernederende behandeling indien er geen medische behandeling in het herkomstland zou zijn. Verzoekers voeren ook geen afdoende concrete elementen aan die zouden onderschrijven dat de vereiste pedagogische behandeling in het herkomstland niet aanwezig is en dat dit verregaande gevolgen zou hebben die leiden tot een menonwaardig of vernederende behandeling die de graad van ernst bereikt die vereist is voor een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond, noch van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is ongegrond.

In hun tweede middel voeren verzoekers opnieuw de schending aan van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en nu ook van de artikelen 9ter, § 3, 4° en 62 van de vreemdelingenwet, van de “materiële” motiveringsplicht conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, m.n. van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij lichten hun tweede middel toe als volgt:

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: Artikel 9 ter par. 3 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 8 januari 2012: de in par. 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een

advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in par. 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 22 maart 2013 blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in par. 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/G, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker citeert artikel 9 ter par. 1:[...].

Verzoeker kan de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaard op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° [...]

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt. Hierboven werd artikel 9 par. 1 geciteerd. Verzoeker stelt vast dat dit artikel bestaat uit twee delen:

lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft aan welke aandoening het kind van verzoeker wel effectief lijdt (minstens blijkt die niet uit de bestreden beslissing) en of er een adequate behandeling mogelijk is haar land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van het kind van verzoeker zijnde: een erge vorm van autisme waarbij het kind zich zelf bezeert niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in par. 1 eerste lid omdat de ziekte, volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag 'waarom'. In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld in uitgeschreven. Daaruit blijkt, uit een objectieve analyse van de aandoening van het kind dat het kind zonder aangepaste begeleiding de dood tot gevolg heeft. Met behandeling kan op heden een zekere stabilisatie bereikt worden. Doch zonder behandeling lijdt de aandoening onverminderd tot de dood van het kind verzoeker

De vraag die verzoeker zich stelt 'waarom' is de aandoening van verzoeker geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven van hun zoon M. Uit het bovenvermelde is het duidelijk dat wegens het ontberen van de nodige medicijnen en dus geen behandeling de dood tot gevolg heeft gezien het kind zich zelf bezeert, niet eet, ... Tevens werd in het verzoekschrift artikel 9 ter dd. 24 februari 2012 duidelijk gesteld dat de medische infrastructuur van Albanië helemaal niet naar behoren normen functioneert en dat er een probleem is om aan medicijnen te komen indien er geen geld is en evenmin gespecialiseerd instellingen die zich kunnen bezig houden met dergelijke kinderen om hen op deze wijze toch nog een kwaliteitsvol leven te kunnen geven. Zodoende is de aandoening wel een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhelderd brengt geen verheldering. De arts attache stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel dat de aandoeningen niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. De ziekte is blijkbaar niet een ver gevorderd stadium. Opnieuw hier ontbreekt het 'waarom'. Er wordt ook in het schrijven van de arts-attache niet uitgelegd 'waarom'. Verzoeker stelt vast dat de dokter van verwerende stelt dat er geen dringende maatregelen nodig zijn zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Doch 'waarom'.

Verzoeker stelt vast dat de gesloten omslag helemaal geen medische analyse bevat. De dokter heeft het nagelaten om het kind ook maar 1 keer zelf de onderzoeken..

Verzoekers stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiele motiveringsplicht niet is voldaan. De motieven, zijnde het waarom, dient in de beslissing te worden veruitwendigd. Verzoekers hebben 1 medische attest voorgelegd zoals gevraagd, hebben ter informatie bijlage gevoegd en hebben de aandoening van het kind in het bij horend verzoekschrift uitvoerig beschreven. Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstrekken gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Derhalve begrijpt verzoeker niet hoe de verwerende partij nu kan gekomen zijn tot een beslissing waarbij zij stelt dat de aandoening van verzoeker niet levensbedreigend is, nu uit het doktersattest en de analyse van de aandoening in de aanvraag artikel 9 ter duidelijk tot uiting komt dat het kind een ernstig vorm van autisme heeft die dient behandeld te worden om te voorkomen dat het kind aan zelfverminking doet.

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, haar aldus niet in staat stelt deze te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Zodoende komt de verwerende partij tot een onredelijke beslissing waarbij zij aldus impliciet stelt dat de aandoening aan doening die het kind heeft, zijnde zelfverminking, niet eten,... geen aantasting zou zijn van de fysieke integriteit van het kind van verzoeker. Geen enkel redelijk handelend mens zal dit als redelijk beschouwen.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Er is echter meer ...

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt. De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch de motiveren door te verwijzen naar artikel 9 par. 1 door te stellen dat de aandoening van verzoeker niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend. Stel dat verzoeker dit nog kan volgen - quod non - dat gaat artikel 9 par. 1 nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoeker.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat gezien de behandeling die het kind van verzoeker dient te volgen, zijnde met medicijnen en een gespecialiseerde omgeving niet aanwezig zijn in Albanië. Derhalve kan het kind van verzoekers bij een terugkeer gewoonweg niet beschikken over de nodige behandeling die toch wel essentieel is.

Niettemin stelt artikel 9 par. 1 iuncto par 4 Vw dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase. Indien verzoeker niet aan de nodige medicijnen en begeleiding kunnen geraken voor hun zoon, wat hij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoeker uiteraard wel aan een aandoening zoals vermeld in artikel 9 ter par. 1 die levensbedreigend is. Doch de vraag stelt zich of verzoeker toegang hebben in hun land van herkomst tot gespecialiseerd zorgen voor een autistisch kind. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet op heden dit verband houdt met het feit of zij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen en begeleiding.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en behandeling in gespecialiseerde centra en indien hij terugkeert naar zijn land, alwaar er geen toegang is tot medicijnen en geen centra zijn aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Hierover zoals gezegd geen motivering ondanks artikel 9 par. 1 eerste lid wel degelijk voorziet in de toegang die dient te worden onderzocht.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkel motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoeker en zijn gezin wel heel verstrekkende gevolgen gezien hun verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

In dit tweede middel wijzen verzoekers erop dat artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet twee verschillende situaties voorziet, zoals supra door de Raad aangenomen. Zij zijn van oordeel dat de

Dienst Vreemdelingenzaken onafdoende heeft geantwoord op het “waarom” van de beoordeling dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij menen dat in hun aanvraag om machtiging tot verblijf een objectieve analyse was opgenomen van de ziekte van het kind en dat hieruit blijkt dat het kind zonder aangepaste begeleiding zal sterven. Zij menen dat een gebrek aan behandeling onverminderd de dood van het kind tot gevolg heeft. De verzoekers leiden dit af uit het feit dat het kind zich bezeert, niet zou eten. Ze wijzen er ook op dat de medische infrastructuur in het herkomstland niet naar behoren functioneert en dat zij dit ook hebben aangegeven in hun aanvraag. Zij zijn dus van oordeel dat de aandoening wel een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Zogenaamd zou het advies van de ambtenaar geneesheer volgens verzoekers geen antwoord bieden op de vraag waarom de aandoening geen levensbedreigende aandoening is. Verzoekers stellen zogenaamd vast dat de dokter van verweerder zou stellen dat er geen dringende maatregelen nodig zijn, zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn. Ze werpen ook op dat de arts heeft nagelaten het kind te onderzoeken en dat enkel aangegeven dat de ziekte niet levensbedreigend is, zonder uit te leggen waarom de toets van de motiveringsplicht zoals vastgesteld in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 niet doorstaat.

Verzoekers begrijpen niet waarom de aandoening niet als levensbedreigend wordt beschouwd, terwijl het kind aan zelfverminking doet. Verzoekers begrijpen de motieven niet die verweerder aanvoert, waardoor niet zou voldaan zijn aan de motiveringsplicht.

Zoals *supra* reeds gesteld, is de Raad van oordeel dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd wel degelijk ingegaan wordt op het “waarom” van de beoordeling dat niet is voldaan aan de vereiste van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hiervoor kan verwezen worden naar de uiteenzetting aangaande het eerste middel. Waar verzoekers opwerpen dat in hun aanvraag om machtiging tot verblijf een objectieve analyse zat waaruit blijkt dat het kind zonder aangepaste behandeling zal sterven en dat een gebrek aan behandeling onverminderd de dood van het kind tot gevolg zal hebben, vindt deze stelling geen steun in het administratief dossier. Uit het standaard medisch getuigschrift van 9 februari 2012 blijkt dat de psychiater nergens gewag maakt van een potentieel overlijden als gevolg van een onderbreking of wegvallen van een behandeling. Hij wijst erop dat bij onderbreking van de behandeling (onder behandeling geeft de psychiater aan dat het kind baat zou hebben aan een verblijf in een centrum/school voor autistische kinderen) de symptomen zullen toenemen. Ook in de bijlage van dezelfde datum waarnaar in het standaard medisch getuigschrift expliciet wordt verwezen, is geen spoor terug te vinden van het door verzoekers aangehaalde risico op overlijden van het kind. Het toenemen van de symptomen op zich, is volgens de Raad niet afdoende om te spreken van een menonwaardige of vernederende behandeling indien de aangepaste pedagogische begeleiding in Albanië niet voorhanden zou zijn.

De informatie die werd toegevoegd in de aanvraag heeft betrekking op een gebrek aan medicijnen en medisch materiaal en het feit dat een hospitalisatie buiten Tirana af te raden is. Maar noch door de behandelende psychiater, noch door de arts-adviseur van verweerder wordt gewezen op noodzakelijke medicijnen voor het kind van verzoekers. Bijgevolg zijn de gevoegde medische stukken niet van die aard dat er een risico voor het leven of de fysieke integriteit kan uit afgeleid worden, mocht er geen medicatie of geen behandeling in het land van herkomst zijn.

Waar verzoekers aanvoeren dat de arts heeft nagelaten het kind te onderzoeken, wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, 5^e lid van de vreemdelingenwet de arts-adviseur niet verplicht is, maar dit kan doen indien hij of zij dit nodig acht.

De Raad stelt verder vast dat het standpunt van verzoekers, zoals in het tweede middel uiteengezet, deels voortvloeit uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en van het advies van de ambtenaar-geneesheer. De wijze waarop verzoekers in hun tweede middel de bestreden beslissing citeren in het verzoekschrift is foutief. De dokter van verweerder heeft in haar advies niet gesteld dat er “geen dringende maatregelen nodig zijn, zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn”. Ze menen verkeerdelijk dat de arts niet heeft uitgelegd waarom de ziekte niet levensbedreigend is. Nochtans blijkt duidelijk dat de arts enkel vaststelt dat aangepast onderwijs nodig is, begeleiding nodig is via bijzonder onderwijs maar dat de behandeling veeleer pedagogisch dan wel medisch is en bijgevolg er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid. De Raad is van oordeel dat gezien de stukken die voorlagen bij de aanvraag, de arts op afdoende wijze motiveert waarom zij tot die conclusie komt.

In zoverre verzoekers ook nog stellen dat de ziekte van hun kind wel direct levensbedreigend is daar hun kind aan zelfverminking doet, dient enerzijds vastgesteld te worden dat hun bewering niet gestaafd

wordt door de medische stukken, noch is een dergelijke gratuite bewering voldoende om te besluiten tot een levensbedreigend risico. Er wordt niet *in concreto* uitgelegd over welke vorm van zelfverminking het gaat. In de aanvraag wordt enkel gesteld “*Ook zelfvernietigend gedrag komt voor*” zonder meer.

Gelet op voorgaande bespreking acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van verweerder om op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

De Raad komt tot de conclusie dat ook op grond van deze motivering niet kan worden aangenomen dat de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de vreemdelingenwet is geschonden. Ook een schending van artikel 9ter, § 1 en 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoekers voeren aan dat geen enkel redelijk handelend mens zou stellen dat de fysieke integriteit van het kind van verzoekers niet is aangetast door de aandoening die zelfverminking en het niet eten tot gevolg heeft. Het weze echter herhaald dat deze zelfverminking of het niet eten geen steun vindt in het standaard medisch getuigschrift met bijlage, voorgelegd bij de aanvraag.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel is niet aannemelijk.

Verzoekers voeren opnieuw de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan, maar geven opnieuw niet aan op welke wijze de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

Waar verzoekers vervolgen dat “er echter meer is”, door erop te wijzen dat verweerder moet onderzoeken of er een behandeling mogelijk en toegankelijk is in het land van herkomst, en zij in de aanvraag om machtiging tot verblijf geweest hebben op de noodzaak voor het kind om medicijnen te krijgen in een gespecialiseerde omgeving, merkt de Raad op dat aangaande de medicatie voor het kind in het standaard medisch getuigschrift staat: (vrij vertaald): “*tot nu toe geen*”. De bijlage bij het standaard medisch getuigschrift stelt enkel dat (vrij vertaald): *Indien nodig is vanwege de sterke onrust ook een medicinale behandeling met risperidon of pipamperon mogelijk. Opnieuw te vragen als dat nodig is.*” Hieruit blijkt dat de medicatie betrekking heeft op het onrustig gedrag van het kind. Dezelfde psychiater stelt in het standaard medisch getuigschrift dat bij onderbreking van de behandeling enkel een toename van de symptomen moet verwacht worden. Een toename van de onrust is echter onafdoende om te spreken van een reëel risico op een mensenwaardige of vernederende behandeling indien deze medicatie in Albanië niet voorhanden zou zijn. Bijgevolg was de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken er niet toe gehouden de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze medicatie in Albanië te onderzoeken.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de motivering in rechte en in feite evenredig is aan het gewicht van de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals uitgedrukt in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU